

TON DIE

NO TO
PRIVATIZATION
OF OUR SEA

Studietur til Colombia **Her er plads** Valget i Venezuela **Politisk satire fra**
Kenya Ocean Grabbing **BZ i Rom** Ocean Grabbing **Belejlign krig i Nigeria**

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 03 **Leder**
Nyt oplysningsprojekt
- 04 **Rejseraportage fra Colombia**
Progressive patrioter
- 08 **Manifest**
På tværs af baggrunde og grænser siger vi: Her er plads!
- 12 **Baggrund om valget i Venezuela**
Turbulent valgsejr
- 16 **Raportage fra Kenya**
Politiske nyhedsdukker
- 20 **Baggrund om privatisering af havene**
Verdensbanken i spidsen for Ocean Grabbing
- 24 **Interview med BZ'er fra Rom**
"Hver gang de rydder et hus, besætter vi fem nye"
- 28 **Baggrund om Nigeria**
Den belejlige krig
- 32 **Bogomtale**
Marx – de 12 bud
- 34 **Velkommen**
Nye ansigter i Internationalt Forum

Nyt oplysningsprojekt

At forandre starter med handling, nok så meget viden og teori er ingen garanti for handling. Men viden og teori er praktiske redskaber for handlende mennesker.

Det kan være svært at se i det korte perspektiv. Men i det lange er det åbenlyst, at Danmark i de senere årtier er blevet dybere integreret i imperialismen. Og det gælder også de herskende tankegange, som udtrykkes i medierne og den politiske verden. Tilsvarende er anti-imperialistiske tankegange blevet svækket. Det er således illustrerende at et (tidligere) anti-militaristisk parti som SF nu står helt bag krigen i Afghanistan, og tilsvarende at Enhedslisten ikke mente, at angrebet på Libyen havde noget at gøre med imperialismen.

Alt det ligger bag IF's beslutning om, at gøre oplysningsarbejde til en vigtigere del af IF's politiske

virksomhed. Vi ansætter derfor en sekretær, hvis hovedopgave vil være at organisere møder, der udvider vores viden til at omfatte større dele af kloden og andre slags problemstillinger end dem, IF beskæftiger sig med på nuværende tidspunkt. Det være sig nye geografiske regioner, som fx Vestafrika, samt tværfaglige emner, der er relevante i forhold til anti-imperialistisk arbejde, som fx konflikter over vand og mad. Dertil kommer at disse møder skal afholdes rundt omkring i landet. Både for at inddrage så mange medlemmer af IF som muligt, og blive bredere kendt.

Som sagt er viden ingen garanti for handling. Men for mange kommende anti-imperialister er det et rigtigt godt udgangspunkt når Vestens interesser plejes med bomber og handelsbetingelser, og efterfølgende forklares af de herskende tænketanke.

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har lavet oplysningsarbejde om fortrinsvis den tredje verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsendt unge til arbejde i folkelige organisationer i den tredje verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Anne Rehder, Elisabeth Skarðhamar Olsen, Esben Frost, Kristian Laursen, Maiken Guttorm, Morten Ranum, Lars Gaardsøe

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1500
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationalforum.dk
www.internationalforum.dk

Medlemskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr. år.
Særskilt abonnement: 200 kr. pr. år.

Progressive patrioter

Rejsereportage fra studietur til Colombia arrangeret i samarbejde mellem Internationalt Forum og Socialistisk UngdomsFront. Om håb og håbløshed i et møde med en helt anden virkelighed, hvor selv patrioter kan være progressive.

AF PETER ANDREAS NIELSEN,
SOCIALISTISK UNGDOMSFRONT

”Hvorfor fanden skal vi besøge en organisation, der kalder sig for patriotisk?” Nogenlunde sådan faldt spørgsmålet i Solidaritetshusets køkken tilbage i september sidste år. Vi var i gang med et møde om studieturen til Colombia for en fælles delegation bestående af medlemmer af International Forum og Socialistisk UngdomsFront.

Den Patriotiske March. I mit hoved lød det egentlig mest af alt som et initiativ søsat af DNSB engang tilbage i halvfemsere. Det er umiddelbart ikke lige til at gennemskue, hvorfor en organisation med dette navn skulle kunne få nogen fra den danske venstrefløj op af stolene, med mindre det var for at indtage kampstilling. Ikke desto mindre var det den giraf, som Internationalt Forum rigtig gerne ville have SUF med ned for at se i dens naturlige habitat.

Navnet klinger noget bedre, når det udtales på spansk – Marcha Patriótica. Forstår man navnet ud fra en latinamerikansk kontekst, begynder det endda at antage en progressiv karakter. For colombianerne er det at være patriotiske nemlig at være anti-imperialister. Man kæmper for løsrivelse. Ikke den formelle løsrivelse, som man opnåede fra Spanien i starten af 1800-tallet, men en reel løsrivelse fra det økonomiske verdenssystem, der udelukkende fører til fattigdom for den gen-

nemsnitlige colombianer. Løsrivelsen skal dog ikke blot være national som i så mange tidligere befrielseskampe, men nærmere interkontinental idet man forstår hele Latinamerika som lidende under de samme strukturer. Der er altså tale om en form for internationalistisk patriotisme.

Som vi sad der i køkkenet, var der endnu meget at lære om det kvasi-fascistiske samfund i USA's baggård. Hvordan patriotisme kan være progressiv, var blot den første lektion. Vi kendte alle lidt til konflikten og kunne både sige FARC, kokain og Shakira. Der var dog ingen af os, der havde meget mere end en overfladisk viden om landet. Så meget mere intensivt var det dermed også, da vi to måneder senere befandt os midt i det hele.

Clash of civilizations

Mødet med colombiansk kultur og natur var i sig selv meget overvældende. Da vi ankom til hovedstaden Bogotá, befandt vi os pludselig i en by af enorm udstrækning, omgivet af bjerge og med et novembervejr, der let kunne give de fleste danske sommerdage baghjul. Det var så autentisk, at det til tider virkede som en parodi på virkeligheden.

Vi fik ikke lang tid til at komme os oven på det chok, det er at dumpe på hovedet ned i en helt og aldeles fremmed verdensdel. Hovedparten af delegationen ankom dagen før det officielle program begyndte. Derefter kørte vi på i tre uger med

adskillige møder hver eneste dag.

Gradvist gik det op for os, at mange af de horrible historier om forholdene i landet, som vi var blevet blæst ørerne fulde af hjemmefra, virkelig var sande. Det lyder som en banal sandhed, men det er svært for alvor at sætte sig ind i situationen i et land som Colombia, når man sidder på behørig afstand af det hele i Danmark. Når man er vant til at blive bombarderet med billeder af fattigdom og konflikt, udvikler man et filter for at gøre det muligt at være til. Da vi så endelig stod over for de mennesker, det handlede om, blev dette filter nedbrudt og erstattet af en konstruktiv vrede og indignation. Inden vi nåede til det punkt, var flere af os dog helt nede at lugte til den frustration og håbløshed, som man let kan komme til at føle, når man står over for et så tilsyneladende uovervindeligt misfoster, som de repressive økonomiske og politiske strukturer i Colombia.

Dantes Inferno på colombiansk

Den første uge i landet gik med at besøge en række sociale og økonomiske projekter i Bogotás forstæder. Der hørte vi en perlerække af succeshistorier. Projekterne demonstrerede, at man selv i et land som Colombia med en så institutionaliseret overgrebskultur kan opnå væsentlige forbedringer af befolkningens levevilkår gennem organisering og benhårdt arbejde. Det var dog først gennem mødet med for-

holdene for landbefolkningen, at omfanget af problemerne, som de almindelige colombianere er konfronteret med, for alvor gik op for os.

Efter den første uge i Bogotá delte vores elleve mand store delegation sig i to (næsten) lige store grupper. Den ene drog nordpå mod det tropiske lavland i Magdalena Medio og den anden drog mod syd til bjergregionen Tolima. Jeg tog med den sidstnævnte og tilbragte derfor den første halvdel af en nat med at rasle rundt på de colombianske landeveje i en bus. Den sidste halvdel blev brugt på de colombianske bjergveje på ladet af en pick-up truck. Lad os bare sige, at vi på trods af underholdningsmomentet ved denne eksotiske rejseform hurtigt lærte at værdsætte DSB.

Det hele var meget spændende og i fuld overensstemmelse med alle vores romantiske forestillinger om fjernliggende bjergtoppe og vidtstrakte kaffeplantager. Inden middag nåede vi så dagens destination: en lille bjerglandsby, hvor vi sammen med vores guide, formanden for regionens progressive bondeorganisation under Marcha Patriótica, skulle møde de lokale. Efter en lille times møde var de fleste af os slået helt ud af kurs.

Vi blev ærlig talt taget med bukserne nede. Vi havde indtil da gået rundt i en boble. I Bogotá's forstæder havde vi mødt en gruppe ressourcestærke unge

mennesker, der fulde af entusiasme fremviste det ene vellykkede projekt efter det andet. De viste, at deres frigørelse skulle og kunne være deres eget værk. På dette første møde med den colombianske landbefolkning, havde vi ikke sørget for, at gøre formålet med vores besøg klart nok. Resultatet var, at vi blev mødt af et hav af forespørgsler om hjælp til løsningen af det ene horrible problem efter det andet – overgreb fra myndigheder som vi i kraft af vores hudfarve og danske pas skulle kunne forhindre eller gøre godt igen.

Det er den klassiske problemstilling, som udviklingsarbejdere render ind i, i deres arbejde med befolkninger i den tredje verden. Den hjælp, de yder, skaber et afhængighedsforhold – dem, de søger at hjælpe, udvikler en hjælpeløshed, idet de fejlagtigt tror, at bedring af deres livsvilkår, er noget der kommer udefra. Vi var dog hverken taget til Colombia med et udviklingsprojekt eller udviklingsarbejderen mentalitet. Med vores overbevisning om, at frigørelse er noget, der kommer gennem de undertrykte egen aktive handling, var den hjælpeløshed, vi nu mødte, et slag direkte i ansigtet.

Den aften overnattede mange af os i kulkælderen. Vi brugte meget tid på at tale oplevelsen igenem i gruppen, og vi blev enige om, at vi aldrig nogensinde ville sætte os i en situation, hvor vi blev nødt til at skuffe så mange

forventninger. Vi ville lægge vores strategi for de fremtidige møder på landet om. Vi ville lytte mindre og sige mere. Vi skulle sælge historien om den danske arbejderbevægelse.

Organisering for livet

Det var meningen, at vi i Colombia skulle indsamle erfaringer til en kampagne om organisering hjemme i Danmark. Nu gik vi om til med udgangspunkt i vores organiserings erfaringer fra Danmark at afvikle en kampagne om organisering i Colombia. Med Danmark som eksempel forklarede vi, hvor langt man kunne nå med kollektiv kamp, og på den måde blev begrebet "organisering" (som mange af de bønder, vi mødte, i ramme alvor aldrig havde hørt om før) konkretiseret. Fra da af udviklede møderne sig til succeser, og vi kunne se, hvordan vi bidrog positivt til at sandsynliggøre alle de argumenter for organisering, som vores agiterende kammerat fra bondeorganisationen fremførte. Vi havde en fornemmelse af at være midt i noget stort, og det var svært ikke at tænke sig tilbage til hvad pionererne i den gryende danske arbejderbevægelse gennemgik for små hundredhalvtreds år siden.

På en måde var vi dermed virkelig kommet til frontlinjen i både konkret og overført betydning. Ud over at vi befandt os i rød zone, hvor regeringen mener at vide, at der er guerillaaktivitet, så er organisering af landets

undertrykte det, der kommer til at være udslagsgivende for udfaldet af konflikten i landet. Lykkedes grupper som Marcha Patriótica med at organisere disse undertrykte og samle og styrke landets progressive bevægelser til en fælles front mod kapitalisme og krig, vil de ikke uden videre kunne sidde overhørig.

I april samlede Marcha Patriótica en million mennesker i Bogotá til en demonstration for fred – en enorm præstation i et land, hvor massemobiliseringer altid har hængt tæt sammen med risikoen for masse mord. De har ligeledes formået at organisere folkemøder over hele landet, hvor folk har kunnet formulere deres forventninger til en fredsaf-tale og samfundet efter den. Dermed er de og andre ligesindede bevægelser allerede ved at være betydelige magtfaktorer i det colombianske samfund. Det betyder dog også, at samfundselitens frygt for dem er stigende. Denne elite ønsker måske en fred, der for grupper af det nationale borgerskab skaber nye forretningsmuligheder, men de ønsker ikke en fred baseret på den sociale retfærdighed, som Marcha Patriótica kæmper for. Derfor fortsætter repressionen i Colombia som altid.

Repressionen og solidariteten

Mordene på landets progressive kræfter er fortsat hverdag, og for nylig udsendte SUF, Internatio-

nalt Forum og parlamentarikere fra Enhedslisten og Folkebevægelsen mod EU en fælles solidaritetserklæring til støtte for otte anholdte bondeledere. De af os, der på studieturen tog til Tolima, tilbragte undervejs 2 døgn hos en af de anholdte. Alle var blevet anholdt under anklager om "oprør" – en anklage der kan ramme alle, der byder myndighederne trods.

Hvis vi fra Danmark vil hjælpe denne venstrefløj, så må det blandt andet være gennem denne form for støtte. Finansiering af visse progressive aktiviteter er også fortsat en mulighed, men det var netop den ideologiske støtte, som vores kammerater i det colombianske civilsamfund først og fremmest efterspurgte.

Det ville være naivt at tro, at den colombianske elite droppe overgrebene og opgiver sine privilegier bare fordi vestlige aktivister og parlamentarikere gale op en gang i mellem. Ikke desto mindre kan de se sig nød-

saget til at moderere deres fremgangsmåde, hvis det kan få konsekvenser for deres forretningsmuligheder med vestlige stater og virksomheder, der alt andet end lige er mere følsomme overfor kampagner fra stærkere organiserede bevægelser og mere købekraftige forbrugere. Denne moderation kan så skabe et pusterum for landets sociale bevægelser. Derudover er den slags erklæringer vigtige for at legitimere vores kammeraters arbejde i den offentlighed, de forsøger at vinde for sig, samtidig med at det giver dem en nødvendig fornemmelse af ikke at være efterladt, når opinionen eller repressionen går dem imod.

Lad os fortsætte solidariteten med den colombianske befolkning. Lad os støtte dem med de midler vi har til rådighed, men altid med det udgangspunkt at colombianernes befrielse skal være colombianernes eget værk.

LÆS MERE

Undervejs på turen havde delegationen en blog på Modkraft under navnet Colombia Rejseblog: modkraft.dk/blogs/Colombia-Rejseblog

Efter studieturen har de deltagende SUF'ere udarbejdet en kampagne om situationen i Colombia med både et internt og et eksternt fokus for organisationen. Indadtil afvikles en kampagne om konflikten i landet, om kapitalismens rolle i landets udvikling og om de positive erfaringer med organisering, man har gjort sig dér. Denne kampagne har til formål at munde ud i en eksternt kampagne, der skal propagandere for fordelene ved organisering og kollektiv kamp. Den eksterne kampagneside kan findes på: facebook.dk/organiseringforlivet.

På tværs af baggrunde
og grænser siger vi:

Her er plads!

I GAIA synes vi, at det ikke kun er vigtigt at sprede viden om kampe for retfærdighed ude i den store verden. Det er også vigtigt at oplyse og støtte op om lokale initiativer, som handler om at modarbejde diskrimination og uretfærdigheder, der sker i Danmark. Derfor har GAIA redaktionen valgt at give spaltepads til "Her er plads".

Med udgangspunkt i en fælles søgen efter retfærdighed og i forargelse over mangel på samme, mødes vi og lærer hinanden at kende. Vi udveksler historier fra vores liv, fortid, og deler erfaringer om de politiske spil vi har set og været udsat for. Både i København og i Kabul. Både i Danmark og i Afghanistan.

Vi er bundet sammen, ikke blot fordi vi mødes på gaden, i Trampolinhuset, asyllejre som Avnstrup eller andre steder, men også fordi, at de to lande vi har forbindelser til også har forbindelse til hinanden. Vi ser Karzai trykke Thorning i hånden. Vi hører ordene fra deres munde, vi føler beslutningerne på vores kroppe. Beslutninger om at føre krig i Afghanistan. Beslutninger om at udvise folk til Afghanistan.

Udvisninger er umenneskelige! Og vi kan se, at her er plads, her skal være plads. Og det vil vi gerne have folk til at forstå, til at skabe. Om det er fysisk, hvor du bor, arbejder, hænger ud eller i din mentalitet.

En gruppe bliver til

Vi hedder 'Her Er Plads' og er en gruppe bestående af asylansøgere og folk uden for camps'ne. De sidste måneder har vi sat fokus på og aktioneret imod rege-

ringens beslutning om at masseudvise over 400 mennesker til Afghanistan. Det var tidlig marts, da rygterne begyndte. De første var allerede blevet anholdt og fængslet i Ellebæk, da folk fra Sigerslev og Avnstrup asyllejre begyndte at organisere sig. De kontaktede venner og asylaktivister, og sammen gik vi i gang.

For at gøre mediehistorien enkel og fordi de involverede flygtninge alle er fra Afghanistan, valgte vi i første omgang at fokusere på afghanske asylansøgere. Men vi er imod alle udvisninger, til alle steder, fordi det at udvise mennesker er et brutalt forsøg på at fratage dem deres eget valg og tvinge dem til at acceptere en verden, hvor ingen er lige og frie. Det er lige meget til hvilket land, fordi at udvise et menneske, er det samme som at sige: "Her er ikke plads, her er ikke tid og her er ikke lyst."

Her Er Plads-netværket er ikke nyt, og mange kender hinanden fra før, fra Trampolinhuset og fra caféen Papirløs Søndag i Kafa-X. Efter vi startede kampagnen har vi brugt disse steder til at mødes og dele informationer, planlægge og evaluere. Og hver anden torsdag, på 'pocket-money'-dag, er folk taget fra København til Avnstrup, og her er der ble-

vet holdt møder, hvor vi alle har snakket om den aktuelle situation, samt diskuteret fremtidige aktioner. Skiftevis har vi altså mødtes i Avnstrup og i København, og det har skabt en god atmosfære af, at vi respekterer hinandens 'tilhørssteder'.

Udvisningerne begynder - og så kommer reaktionerne

Den 25. marts, få uger efter vi startede kampagnen, blev de første udvist. Kl. 18.05 blev fire personer fløjet fra Kastrup til Kabul over Istanbul med flyselskabet Turkish Airlines. Vi var i luften og informerede passagererne der skulle ombord på flyet om tvangsudvisningerne, og hvordan de kunne protestere imod dem. På flyet er det piloten, der har højeste myndighed, også over politiet, og vi opfordrer derfor passagererne til at snakke med piloten, for at få bekræftet om der er tvangsudviste om bord på flyet og forsøge at overtale piloten til at stoppe udvisningen.

Det lykkedes ikke at stoppe deportationerne, men vi har senere haft kontakt med en af de udviste, som i en mail skriver: "Det er helt forkert, når den Afghanske regering siger, at de har brug for at mennesker kommer tilbage, og at der er arbejde til dem, der kommer tilbage. (...) Det er stadig et meget utrygt land. Krigen er ikke færdig endnu, og af en eller anden grund, så er der ingen radio eller andre nyhedsmedier, som rapporterer om de rædselsfulde ting, der sker i landet. (...) Som afghanere er vi helt hjæl-

peløse og kan kun lidende kigge med.”

Flere udvisninger og luft-havnsprotester fulgte lige i hælene på den første. Mange dukkede op i lufthavnen og sendte mails til Turkish Airlines med opfordringer om at trække sig ud af det beskidte arbejde, men udvisningerne blev altid gennemført. Den 10. april modsatte en person sig sin udvisning, hvilket vi synes var meget modigt gjort. En gruppe på fem mænd skulle flyve med Turkish Airlines kl. 18.05, men udvisningen blev forsinket, da én af personerne satte sig til modværge og gjorde voldsom fysisk skade på sig selv. Han slog sit hoved imod stolen foran sig, og begyndte at bløde fra næse og mund. Det resulterede i, at politiet tog ham af flyet. En bekendt og tæt ven af os, var blandt de udviste, og vi var i telefonisk kontakt med ham hele aftenen. Han beskrev, hvordan politiet brutalt forklarede den protesterende, at han nu ville blive udvist med et militærfly, og her ville han ikke have samme muligheder for at gøre skade på sig selv. Han fortalte også om de andre passagerers medfølelse interesse efter den voldsomme episode, til trods for at politiet forbød dem at snakke med de udviste.

Samme dag i terminal 2 havde aktivister hængt et banner op med teksten "Deportations by planes, fascism remains - Turkish Airlines", og dagen efter tog en demonstration op foran Sandholm for at vise solidaritet med personen.

Vi går gennem byen

Lørdag den 4. maj afholdt vi en demonstration, der både var energisk og seriøs. Nogen havde ønsket, at der ikke skulle være musik fra lydvoغن. Dette blev respekteret og resulterede i en række taler og beretninger, samt

en masse kampråb gennem hele dagen. Vi startede i Folkets Park med en tale fra Asylret og herfra gik vi gennem Nørrebro, over Dronning Louises Bro, ned gennem Gothersgade og ind gennem Indre By. Hele tiden lød kampråbene, hele tiden lød beretningerne, hele tiden blev de forbigående, de shoppende, de måbende, de smilende, informeret omkring demonstrationen. De blev informeret omkring den frygtelige situation i Afghanistan og de blev mindet om, at vi har plads. Vi sluttede foran Justitsministeriet, hvor vi klistrede "Her er Plads"-skilte på ruderne. Carsten Jensen havde i forbindelse med sin reportagetur til Afghanistan sendt os en personlig tale, som blev læst op og afrundede dagen, der endte med både håb, styrke og frustrationer. "Kære venner, jeg håber, I er mange på pladsen, for der er brug for, at nogen stiller sig side om side med de afviste afghanere. Hvis vi ikke gør noget, må de forberede sig på at blive sendt hjem til et land, der er inde i endeløs spiral af vold og krig. Et land, der dag for dag falder fra hinanden. Vi danskere har som krigsførende nation givet vores bidrag til den tragiske situation i Afghanistan, og derfor har vi også et ansvar for de flygtninge, der kommer hertil. Moralsk kan vi umuligt sige nej til dem, men vi gør det alligevel, for de er øjenvidner til vores fiasko."

Skab plads, hvor der mangler

Vi har noget i gære og holder for tiden møder i København og i Avnstrup. Vi vil ud af camps'ne, vi vil skabe et sted at mødes, diskutere og aktionere ud fra. Processen er svær, men viljen er der og selvom vi bliver splittet fra hinanden, når venner bliver udvist, så betyder alle de ting vi gør sammen alligevel noget. Vores fæl-

les fremtidsplaner kan skabe et større solidarisk netværk, hvori der også ligger en opfordring til at skabe en kultur, der giver plads til folk uden papirer.

Når vi sammen skaber et netværk og venskaber på tværs af de forskellige baggrunde vi har, er det med til at gøre kampen mere nærværende og stærk, fordi den er en del af vores liv, fordi den er en del af os. Samtidig er den hård, fordi autoriteterne på en nat fængsler og flyver vores venner langt væk fra København. Fremtidige skridt er også at besøge vores venner i Kabul.

Vi ønsker at fortsætte med at lægge pres på flyselskabet Turkish Airlines. Vi har kontakt med aktivister i Tyrkiet og Kurdistan og er i gang med iværksættelsen af en 'Shame Campaign', hvor vi vil presse Turkish Airlines på baggrund af deres medvirken til udvisningerne. Hold øje og deltag i fremtidige aktioner.

Vi vil gerne opfordre folk til at skabe plads, hvor de er. I Danmark bliver det sværere og sværere at leve uden papirer. Vi ser det ved rejsekortets erstatning af klippekortet, stigende krav om at give sine personoplysninger ved deltagelse i ting, G4S, der patruljerer og tjekker ID i Øresundstogget, nye cykellygtelove, der giver politiet undskyldning til at stoppe nærmest hvem som helst på cykel.

Så gør op med dig selv derhjemme, på arbejdet og der hvor du hænger ud, om det er papirløstvenlige steder? Kan du ændre noget der, gøre det mere brugervenligt for alle? Ville du kunne have plads til en person, der lever under jorden?

Læs mere og engager dig i kampen via:
hererplads.wordpress.com
facebook.com/hererplads

“Her er plads”

En stopper for udvisningerne til Afghanistan – og alle andre steder!

At flytte et menneske fra et sted til et andet ved tvang, som det f.eks. sker i en deportation, er et overgreb på dette menneske og bevægelsesfriheden. Der er mange grunde til, at et menneske vælger at tage til et nyt sted og vi bør ikke skelne mellem grundene til, at folk flytter sig, eller prøve at forsvare krigsflygtninge frem for nogen, der ønsker mulighed for at uddanne sig. Det er ikke nyt, at folk migrerer, men kontrollen ved grænserne er ekstremt forstærket det sidste årti. Og grænserne bliver brugt til at fremmedgøre folk fra hinanden, sætte titler på, "hvem" man er på baggrund af, "hvor" man kommer fra. De skaber afstand og uligheder mellem mennesker. Dette vil vi ikke acceptere.

Den kontrol magthavere tager sig ret til at udøve over andre er forrykt og noget vi må kæmpe imod. At udvise mennesker ser vi som en opretholdelse af de grænser, hvori de forskellige stater kan vedblive og tvinge politiske beslutninger ned over hovedet på folk. At protestere imod udvisninger er derfor ikke blot en protest imod den tvang, der praktiseres over for det enkelte menneske, men også en protest imod den tvang, der praktiseres over for os alle sammen; de grænser der oprises omkring os, de krigs-beslutninger tages henover hovedet på os og de asyllejre der gør vores muligheder så forskellige.

Anerkendelse af Afghanistan som et af verdens mest usikre områder

Hamed Karzai, præsident i Afghanistan, fortalte i starten af maj måned danskerne om den sikkerhed, der venter hjemvendte afghanere. At det ikke er farligt for tolke, der har arbejdet for de internationale styrker,

at vende tilbage til Afghanistan, og at Taliban ikke vil være efter dem.

Virkeligheden er dog en anden.

Ifølge RAWA (The Revolutionary Association of the Women of Afghanistan) sker der dødelige angreb hver dag i Afghanistan. Organisationen er den ældste ikke-fundamentalistiske, feministiske gruppe i Afghanistan, og de har kæmpet for kvinders rettigheder, demokrati, frihed og social retfærdighed siden 1977. De nyheder som RAWA sender ud, handler ikke kun om kvinder, men handler om alle de forskellige angreb, som civilbefolkningen til dagligt møder.

Ifølge Global Peace Index er Afghanistan det næstmest usikre land i verden. Ud af 158 lande ligger Afghanistan som nr. 157, lige før Somalia, som er nr. 158. Alligevel har Justitsministeriet besluttet sig for, at det ikke længere er farligt at udvise folk til Somalias hovedstad Mogadishu.

Ifølge vores ven, der den 25. marts blev udvist, er situationen i Afghanistan i dag den 6. juni 2013 denne:

“Måske I har hørt om bombardementet i Aino Mina i Kandahar for nogle dage side. Omkring 70 mennesker blev enten dræbt eller såret. (...) Vi kan ikke gå 10 km udenfor byen på grund af krig. (...) Vi har snart valg, og Karzai ønsker at beholde sin post i 4 år til, og derfor siger han, at situationen er under kontrol! Det er fakta, at de varme ord, han udtrykker til verden kommer fra en person, som ikke tør besøge sit eget distrikt.”

På baggrund af disse informationer, kræver vi at den danske regering anerkender Afghanistan som et af de farligste områder i verden et så farligt område at alle udvisninger dertil skal stoppes.

Turbulent valgsejr

Præsidentvalget i Venezuela har skabt stof til eftertanke for den venezuelanske og internationale venstrefløj. Ikke kun på grund af resultatet, som var overraskende for såvel chavisterne som for den højreorienterede opposition, men også på grund af de begivenheder, der fulgte efter. Volden og de fascistisk-prægede handlinger fra oppositionens side, der ledte tankerne hen på den triste skæbne for det socialistiske styre i Chile i 1973, truer fortsat i Latinamerika.

AF MARCELO LLORENTE

Venezuela spiller en meget vigtig rolle i den progressive revolutionære forandring og den regionale integration, som er i gang i Latinamerika. Derfor vil en tilbagegang i Venezuelas proces også betyde en tilbagegang for forandringer overalt i Latinamerika og være en hæmsko for integrationen landene imellem.

Den nye skrøbelige situation i Venezuela er et produkt af adskillige politiske udviklinger, hvor en af det mest betydningsfulde er Chavez' død. Selvom han i sidste øjeblik udnævnte den nuværende præsident Nicolas Maduro som sin stedfortræder og samtidig opfordrede sine tilhængere til at stemme

på Maduro, så har Chavez' død haft meget større betydning end de fleste havde forestillet sig. Chavez understregede, at den bolivarianske revolution vil fortsætte uden ham, men udsigten til at han ville gå bort skabte en del uro og frygt i forhold til den politiske og ideologiske udvikling. Den tidligere præsident i Argentina Ernesto Kirchner var fremsynet, da han i et interview i 2009 sagde, at Chavez burde udelegere lidt mere af sit lederskab. Han pointerede, at man ikke bør gøre en politisk proces afhængig af én person, da man risikerer at hele processen slutter hvis lederen går bort. Det var netop, hvad opposition håbede på, og derfor var et af deres slagord op til valget: "Maduro er ikke Chavez". Formålet var, at få chavisterne (de der støtter Chavez og processen red.) til at føle sig ideologisk og ledermæssigt forældreløse. Det lykkedes ikke, men det var en af de mange faktorer som påvirkede valgresultatet den 15. april i år, hvor Maduro vandt med 50,66 % mod oppositionskandidaten Capriles 49,7 %.

Manglende anerkendelse af valget

Allerede nogle dage før valget var oppositionen begyndt at påstå, at regeringen var ude på valgfusk, og at de ved et eventuelt nederlag ikke ville anerkende resultatet og sætte militæret ind. Maduro foreslog derfor det nationale valgråd CNE, at han sammen med oppositionskandidaten Capriles, skulle underskrive et dokument, hvor begge kandidater forpligtede sig til at respektere valgets resultat. Capriles og oppositionspartiet Mesa Unidad Democrática (MUD) underskrev ikke dokumentet, hvilket fik som følge, at han mistede opbakning blandt nogle i sit eget parti. Beslutningen om ikke at underskrive dokumentet skyldes formentlig, at Capriles allerede havde en post-valgplan, som gik ud på ikke at anerkende valgresultatet.

Intet nyt under solen

Ser man lidt tilbage i tiden, viser det sig, at det er en

hyppig anvendt strategi, at Venezuelas opposition ikke anerkender resultater fra det nationale valgråd eller meget hurtigt melder ud om valgfusk og aldrig fremlægger beviser for det.

Ved folkeafstemningen i 2004 som regeringen vandt med stort forspring, anklagede oppositionen for eksempel regeringen for valgfusk. Dette på trods af, at selv The Carter Center og Organisationen af Amerikanske Stater (OAS), konstaterede at hele forløbet af folkeafstemningen var gennemsigtigt, legitimt og retfærdigt.

Det var derfor på ingen måde en overraskelse, da oppositionspartiet og deres præsidentkandidat Capriles dagen efter valget på en pressekonference sagde, at han ikke accepterede valgresultatet. De krævede, at alle stemmer skulle tælles om. Han påstod at have beviser på over 3200 uregelmæssigheder. På det tidspunkt var alting business as usual. Det som ændrede hele dynamikken var hans senere tale, den famøse arrechera-opfordring, hvor han opfordrede sine tilhængere til at gå ud og udtrykke deres vrede. Oppositionens tilhængere gik på gaden og lavede larme-demonstrationer, der udviklede sig til vold og ødelæggelse. Den nat blev sundhedsklinikker, uddannelses- og kulturinstitutioner, regeringspartiets lokaler, statsejede supermarkeder, der sælger billige fødevarer i lavindkomst områder landet over, enten forsøgt ødelagt eller brændt ned. Adskillige lokaler og kontorer ejet af det nationale valgråd blev ødelagt og personalet chikaneret. Volden kostede 11 mennesker livet, alle fra regeringspartiet. Mere end 100 blev sårede.

Capriles tog ikke ansvar for de voldshandlinger han havde opildnet til og som hans tilhængere udøvede. Det hele toppede, da han planlagde at marchere mod CNE's hovedkontor. På det tidspunkt var situationen tilspidset. Voldsspiralen kunne komme ud af kontrol. Men så vendte tingene. Præsident Maduro tillod ikke, at der blev demonstreret mod CNE's hovedkontor, der ligger tæt på præsidentpa-

ladset Miraflores. Med til historien hører, at under kuppet i 2002, havde opposition pludselig besluttet at ændre demonstrationsruten i retning mod præsidentpaladset, hvor en demonstration til støtte for Chavez fandt sted samtidig. Det endte i blodbad og bandede vej for kupforsøget mod Chavez.

Valget anerkendes

Efter 3 dage med vold, begyndte det efterhånden at ligge meget klart, at oppositionens strategi var at provokere en situation, hvor regeringstilhængere gik til modstand mod provokationerne, hvilket så igen kunne føre til så kaotiske tilstande, at regeringen ville blive nødsaget til enten at annullere valget og afholde et nyt, eller forhandle med oppositionen om magten.

Grunden til at det ikke skete, skyldtes i høj grad en utrolig modig og moden attitude fra regeringens side, ligesom at ordensmagten opførte sig professionelt. De fleste borgere bevarede roen, kun få lod sig provokere. Taktikken virkede, og oppositionen holdt op med at opfordre til demonstrationer mod statsbygningerne. Situationen i landet begyndte langsomt at falde til ro. Flere af de mest betydningsfulde organisationer i Latinamerika, herunder UNASUR, CELAC, ALBA, MERCOSUR og OAS anerkendte alle valgresultatet. Det samme gjorde BRICS-landene, og til sidst var det kun USA og Spanien som manglede. Da alle juridiske instanser, venezuelanske såvel som internationale, samt valgobservatører fra EU, angav, at de ikke kunne finde tegn på valgfusk, valgte selv Spanien at anerkende valgresultatet.

Da forvirringen lagde sig

Til indsættelsesceremonien den 19. april ankom adskillige statsledere fra Latinamerika og resten af verdenen. Capriles og oppositionen anklagede statshovederne for at være "demokratiets forrædere", men allerede på det tidspunkt var han begyndt at miste pusten i retorikken om påstået valgfusk. Det

skyldes det enkle faktum, at hvis man blot sætter sig lidt ind i det venezuelansk valgsystem, så finder man ud af, at det er et af de mest gennemsigtige og anerkendte der findes. Den tidligere amerikanske præsident Jimmy Carter og The Carter Center, som har overvåget over 92 valgprocesser rundt i verden, har adskillige gange udtrykt, at det venezuelanske valgsystem er et af de mest pålidelige.

Det nationale valgråd CNE, der er ansvarlig for Venezuelas valgsystem, er en selvstændig institution. Valgsystemet er elektronisk og før valget, under valget og efter valget bliver der foretaget kontrolprøver, hvor vidner og teknikere tester om maskinerne og procedurene er som de skal være. Til valget blev det foretaget over 15 kontroltest.

Hver stemmemaskine bliver kontrolleret af et udvalg af vidner og medlemmer af det lokale valgråd, bestående af bl.a. medlemmer fra oppositionen og regeringspartiet. Samtidig har de forskellige partier tusindvis af vidner i hele landet. Der bliver yderligere foretaget en stikprøvekontrol på 54 % af stemmemaskinerapporterne og stemmeboksene. Alligevel talte Capriles om valgfusk, på trods af, at ikke et af hans egne vidner rapporterede om uenighed om valgproceduren før valget og på selve valgdagen.

Oppositionens sande jeg blev blottet, da den formelt fremlagde indsigelser imod valgresultatet over for den venezuelanske højesteret. Her anfægtede de hele valgsystemet, samt underkendte det nationale valgråd. De forlangte nyvalg. I juni blev resultaterne af genoptællingen af de resterende 46 % af stemmeboksene offentliggjort, med en afvigelse på blot 0,02 %. Altså et resultat som ikke ændrer det oprindelige slutresultat. Trods dette har oppositionen forsat ikke anerkendt valgets resultat.

Udfordringerne i dag

Venezuela har bestået den første forhindring på en lang og svær vej. Chavisme uden Chavez kan godt lade sig gøre, på trods af det ideologiske og åndelige

tomrum som er opstået efter tabet af en så central figur som Hugo Chavez. Chavez' fravær vil selvfølgelig præge den politiske og ideologiske rytme det næste stykke tid, men regeringen må og skal tage over med beslutsomhed i forhold til de forskellige udfordringer som landet står overfor. En selvrenselsesproces i regeringspartiet er absolut nødvendig. Et af Chavez' sidste ideologiske projekter var at skabe en "revolution i revolutionen", ved at gøre partiet mere dynamisk, at bekæmpe korrupsion, nepotisme og opportuniste i egne rækker, samt at skabe en selvforsynende og selvforsynende fødevarerindustri. Der er behov for, at landbruget effektiviseres og landet fortsætter med at formindske import af fødevarer; at kriminaliteten formindskes og at dens årsager bekæmpes og ikke mindst at landet gøres mindre afhængig af olieindustriens indtægter.

Det går i den rigtige retning. Præsident Maduro har indledt en altomfattende kamp mod korrupsion og nepotisme, med udskiftning og sigtelse af direktører og ledende medarbejdere fra blandt andet den statslige institution INDEPABIS, som sikrede og kontrollerede, at virksomheder og forretninger ikke tog overpriser for basale fødevarer; den statslige institution SENIAT, som står for skatteopkrævning, told og bekæmpelse af skattesnyd; samt den statslige minevirksomhed FERROMINERA GUAYANA. Indførelsen af Plan Patria Segura (sikret fædreland), som gik ud på, at over 3000 militærpersoner blev sat ind imod kriminalitet i hovedstaden Caracas, og flere tusinde i resten af landet, har mødt stor opbakning. En fortsættelse af at udvikle landets industri i samarbejde med udenlandske virksomheder og en intensivering af selve landbrugsindustrien er kloge initiativer, men kampen imod sabotage af el-nettet, fødevarspekulation, valutaspekulation og en meget aggressiv ultra-højreorienteret latinamerikansk elite, der i samarbejde med medierne fører en ubønhørlig kampagne imod udviklingen i Venezuela og den latinamerikanske integrationsproces

udgør til stadighed nogle af de største udfordringer.

Det er altså ikke første gang, at Venezuela står over for et turbulent historisk øjeblik. I sine over 14 års revolutionære proces har Venezuela modstået adskillige kupforsøg - økonomiske, politiske og militære. Det netop overståede, har hærdet processen endnu mere. Men det er også en kraftig advarsel til lederne af processen om, at man skal forny sig og konstant rette fejl og mangler, ligesom man skal passe på med ikke kun at føre politiske og ideologiske kampe under valgkampagnerne. De skal føres hver eneste dag, i hvert et hus, på gader og i byer, og man skal tildele endnu mere politisk indflydelse til befolkningen og græsrodsbevægelser. Og som Chavez udtrykte det: "man skal skabe sociale hver dag".

Den latinamerikanske frihedshelt Simon Bolívar sagde, at kun med et forenet Latinamerika vil man være i stand til at være fri og skabe fred. Hugo Chavez arbejdede hårdt for den vision, og netop derfor har samarbejdet på tværs af kontinentet - ALBA, UNASUR og CELAC - været nogle af de mest betydningsfulde hændelser i nyere tid i latinamerikansk politik. Det har betydet en ny dagsorden i Latinamerika. En dagsorden, hvor man ikke længere blot er USA's baggård.

FORKORTELSER

UNASUR: De Sydamerikanske nationers forbund

CELAC: Samarbejdsorganisationen for Latinamerika og Caribien

ALBA: Den Bolivarianske Alliance for Amerikas Folk

MERCOSUR: Det sydamerikanske fællesmarked

The XYZ Show

Politiske nyhedsdukker

I februar og marts var Morten Ranum i Kenya for at overvære valget. Det var meningen, han skulle skrive en reportage om valget og den politiske situation i Kenya. Undervejs skete der noget, som gjorde en lidt anden slags artikel relevant.

AF: MORTEN RANUM

I Nairobi mødtes jeg med Jack Kabedi, som er leder af The Talented Group of Puppeteers. Gruppen er en del af det team, der producerer The XYZ Show. Det er et satirisk nyhedsprogram med dukker i fuld menneskestørrelse. Det kører nu på syvende sæson og med vanvittig stor succes. Man har mange

gange fra politisk hold ønsket at stoppe programmet, som sendes en gang om ugen, men det er så populært, at det ville få uoverstigelige konsekvenser at lukke det af politiske årsager. Det gik straks op for mig, at Gaias læsere fortjente mere end blot en valgreportage. Derfor begyndte jeg at forberede en artikel om de formidable latex-dukker.

Der var kun få uger til valget.

Stemningen i Nairobi var fuld af spænding og frygt. Ingen ønskede en gentagelse af de borgerkrigs-lignende tilstande, der fulgte efter valget i 2007.

Hver aften sad folk klistret til TV-skærme overalt i byen og fulgte med i debatter og nyhedsudsendelser. Mange udtalte sig afdæmpet og forhåbningsfuldt. Andre kastede sig ud i højrystede diskussioner.

Optagelse til næste sæson

I industrikvarteret i Nairobi ligger Go Down Art Centre. Her foregår optagelserne til The XYZ Show. Go Down er et område, hvor der bor en lang række

kunstprojekter og ngo'er, som deler fælles faciliteter. Da jeg var i Nairobi i februar var de netop ved at optage nye episoder til showet, så derfor havde jeg mulighed for at besøge optagelserne.

I en behagelig temperatur på 30 grader og ækvators stærke sol ankom jeg til et overophedet studie, hvor der var fuldt med mennesker og kæmpestore dukker.

Scenen i den aktuelle optagelse udspillede sig i baglokalet til et nyhedsstudie. Den ene af præsidentkandidaterne ved det forestående valg skulle interviewes. Scenen handler om, hvordan de lægger strategi for interviewet.

Dykkerne er i fuld menneskestørrelse og skuespillerne bevæger dukkerne ved at tage dem over hovedet. Det er hårdt arbejde og sveden driver af alle i et studie uden ventilation. Inde

i dukkerne er det som en sauna. Dykkerne er meget spektakulære, og de virker helt utrolig livagtige.

Arbejdsmetode og research

Dagen i forvejen talte jeg med Jack Kabedi. Han besøgte Danmark i 2010, hvor han optrådte på Images Festivalen (en kulturfestival i København, hvor der præsenteres samtidskunst fra forskellige steder i verden). Han fortæller mig om dukkernes historie og forklarer mig, hvordan de laver research til showet. Alle de emner som behandles i showet tager udgangspunkt i, hvad helt almindelige kenyanere interesserer sig for rundt om i landet. Teamet bag showet rejser rundt i landet og taler med folk. De prøver at finde ud af, hvad mennesker taler om til daglig. Spørger til deres bekymringer og drømme

for fremtiden. Alt dette materiale, som indsamles kontinuerligt, bruges til at udvikle manuskripter til showets episoder.

Jack Kabedi kigger mig direkte ind i øjnene og holder en kort pause, hvorefter han pointerer, at showet popularitet i høj grad skyldes denne arbejdsform.

Dukkernes historie og kenyansk politik

Det hele begyndte allerede i 2003, da den kenyanske karikaturtegner Gado opdagede det franske TV-show Les Guignols de L'info (nyhedsdukkerne). Ligesom The XYZ-show er Les Guignols et satire-nyhedsprogram med latexdukker. Gado var overbevist om, at det samme koncept ikke alene kunne blive en succes i Kenya, men det kunne også få en vigtig politisk betydning ved at udstille den udbredte korrupsion og dårlige ledelse af landet.

På daværende tidspunkt var jeg ansat hos den østafrikanske teaterbevægelse International Anti-corruption Theatre Movement med kontor i Ugandas hovedstad Kampala. De har samarbejdspartnere i Kenya, deriblandt Mavoko Secondary School i Athi River 30 km udenfor Nairobi ad Mombasa Road.

I 2002 blev der afholdt det første frie valg i Kenya siden uafhængigheden i 1963. Det var samtidig afslutningen på en meget lang periode med det samme parti ved magten. Den nye præsident Mwai Kibaki gav håb om nye tider.

Jeg besøgte skolen i Athi River i 2004. Vi diskuterede, hvordan det gik med regeringens anti-korruptionsprogrammer. Stephen Kariuki, en lærer på skolen, forklarede mig, at mange af ngo'erne havde set frem til store forandringer, da den nye regering tiltrådte, men bekymringen var allerede begyndt at sprede sig.

Stephen Kariuki sagde til mig med et indforstået smil: "De har nok spist det hele selv. Så alt er desværre, som det altid har været, men vi håbede, at den nye regering ville forandring".

Når man i Østafrika siger, at nogen spiser noget, vil det sige korrupsion, og med det henviser han til politikere og embedsmænd. Den skuffelse, som Stephen Kariuki nævnte, skulle vise

sig at vokse frem mod det efterfølgende valg i 2007.

Dukkernes kamp med medierne

Der var ikke rigtig nogen medier i Kenya, som kunne se Gados idé for sig. Derfor var der mange forhindringer i vejen for projektets udførelse. Der skulle gå flere år inden der skete noget. I 2007 lykkedes det Gado, at få produceret en pilot-udgave af showet. Dermed blev der knyttet en gruppe af forskellige mennesker til projektet; bl.a. Jack Kabedi og The Talented Group of Puppeteers.

Op til valget blev Gado interviewet til TV om, hvordan karikaturtegnere opfattede valget. Han benyttede lejligheden til at vise TV-journalisten Marie Lora pilot-udgaven af showet. Hun var begejstret og mente absolut, at showet måtte i luften.

Post-election violence

Umiddelbart efter valget i 2007 brød helvede løs overalt i Kenya - senere kendt som "post-election-violence". Det var et par måneder med borgerkrigsagtige tilstande på grund af tvivl om valgresultatet.

Den siddende præsident Kibaki blev meget hurtigt udråbt til valgets sejrherre. Mange havde håbet på, at modkandidaten Raila Odinga ville have vundet. Så ville Kenya for én gangs skyld have

fået en præsident, der IKKE var kukuyu. Raila kommer fra Luo-stammen. Kampene efter valget blev derfor også en konflikt mellem kukuyuer og luuer.

Kenyansk politik har altid været snævert forbundet med de dominerende stammer i landet - ligesom i mange andre afrikanske samfund. Afrikansk politik kan være vanskeligt at afkode, fordi der synes ikke at være nogen af de konflikter og ideologiske forskelle, som vi kender fra europæisk politik. Det er særlig én stamme (kikuyuerne), der har siddet på magten i Kenya. Også når det gælder den parlamentariske magt og præsidentposten.

Det internationale samfund var i chok over, at det kunne ske i Kenya, fordi landet ellers blev opfattet som meget stabilt. Samtidig var der stor frygt for, at det kunne være begyndelsen til et nyt Rwanda. Sammenligningen med folkemordet i Rwanda i 1992 var dog helt overdrevet, men mange byer i Kenya blev ødelagt, og i lang tid efter var der mange interne flygtninge.

Der blev lavet en samarbejdsaftale mellem Kibaki og Raila, som dannede en fælles regering. Dermed genetableredes den politiske stabilitet i Kenya, men gennem hele valgperioden frem til det netop overståede valg i år, har det politiske system imidlertid skubbet konflikterne foran

sig. Derfor blev resultatet af valget i foråret også ventet med stor bekymring.

Perioden med kampe, vold og konflikt efter valget i 2007 beviste med al tydelighed, at Kenya behøvede et show som XYZ. Humor kunne være den eneste vej ud af det sorte hul, som landet var sunket ned i.

Ny morgenluft for dukkerne

Det var først i maj 2009, at det endelig lykkedes at sende den første episode af The XYZ Show. Der havde ikke været nogen TV-station, som selvstændigt kunne finansiere produktionen af showet. Derfor måtte Gado og TV-journalisten Marie Lora selv finde midlerne. Det lykkedes med hjælp fra ngo'er og udenlandske ambassader. Endelig accepterede Citizen TV at sende showet, og det har været sendt lige siden.

Forårets valgresultat og fremtiden

Efter valget i foråret kunne hele verden og Kenya ånde lettet op. Valget blevet gennemført helt fredeligt. Det internationale samfund havde frygtet ustabilitet i et Østafrika, der har stor strategisk betydning. I Kenya var der et stort behov for at bevise for sig selv og for verden, at der er styr på det politiske system.

Kenyas nye præsident hedder

Uhuru Kenyatta – endnu en kukuyu. Han står anklaget ved Den Internationale Straffedomstol (ICC) for at have opildnet, finansieret og koordineret den voldelige konflikt i 2007-08. Afrikanske ledere forsøger gennem Den Afrikanske Union at få straffesagen overført til det kenyanske retssystem, og de kritiserer ICC for at være racistisk. De mener, at straffesagerne i ICC især er rettet mod afrikanske ledere. Sagen er nu blevet udskudt, fordi ICC mangler dokumentation for anklagerne. Men det vil også kunne blive overordentlig vanskeligt for den vestlige verden at have en sag kørende mod en præsident i et så strategisk vigtigt land på det afrikanske kontinent. Ikke for ingenting forsøger Nairobi at promovere sig selv som Afrikas business-hovedstad. Derudover er Nairobi proppet med vestlige ngo'er, internationale institutioner og udenlandske virksomheder.

Flertallet af Kenyas befolkning synes tilsyneladende ikke, at straffesagen er et problem for at have Kenyatta som præsident. Her er det vigtigt at forstå, at politik i Kenya handler meget om magtfordeling mellem dominerende stammer. Desuden er de fleste mennesker mest optaget af at få dagen og vejen til at hænge samme praktisk og økonomisk. Derfor er stabilitet og fred en

meget væsentlig prioritet. Korruptionen er stor og meget udbredt overalt i landet. Den politiske magtelite er eminent god til at få systemet til at glide i smør, og deres oratoriske talegaver er imponerende.

I den situation er den humor, som The XYZ Show tilbyder meget væsentlig. Satire og humor er måske den eneste måde politiske emner kan debatteres på. Humoren er et meget vigtigt brækjern overfor urimeligheder i det politiske system. Gennem humor kan almindelige mennesker få lov til at sige, hvad de mener. Det politiske system har svært ved at anklage nogen, fordi de synspunkter der fremstår i et satireshow jo bare er for sjov, selvom al humor jo er dødens alvorlig.

SE EPISODERNE ONLINE

www.xyzshow.com

ON DIE

NO TO
PRIVATIZATION
OF OUR SEA

Verdensbanken i spidsen for Ocean Grabbing

Verdensbanken og en alliance af private fonde, miljøorganisationer og stater forsøger at gennemtvinge en omfattende privatisering af havene. Det er altafgørende, at organisationer og bevægelser i Nord og Syd melder sig samlet under fanerne med et klart 'nej til ocean-grabbing'.

AF MADS CHRISTIAN BARBESGAARD
OG CARSTEN PEDERSEN

Millioner af mennesker i kystsamfund i Nord og Syd vil i de kommende år stå over for et massivt angreb på deres livsgrundlag. Det privatiseringspres som progressive organisationer og bevægelser længe har kæmpet imod – for eksempel kampen mod "Land Grabbing" – har nu fået fokus på havet og dets ressourcer. Hvor det vil få katastrofale socioøkonomiske konsekvenser for flertallet, står en snævre politisk-økonomisk elite til at få gavn af en proces, hvor statsejede fællesressourcer afgives kvit og frit til private aktører. Der er tale om velkendte enclosure-dynamikker eller inddæmning af kollektive ressourcer, under det nyliberale banner om 'bæredygtighed' og 'grøn vækst', og desværre er alt for få progressive kræfter opmærksomme på ocean-grabbing problemstillingen. Den aktivistiske, politiske kamp imod er forsvindende lille. Som dette indlæg argumenterer for, er der god grund til at engagere sig i kampen netop nu. Under navnet 'Global Partnership for Oceans' er Verdensbanken gået sammen med en række andre magtfulde aktører – eftersigende for at løse de globale problemer i havmiljøet. Partnerskabet agiterer imidlertid fuldstændigt énsidigt for en privatisering af havets ressourcer som løsning på disse problemer, uden at tage hensyn til eller inddrage synspunkter fra de millioner af mennesker, som vil blive frarøvet deres adgang til havet som følge af en sådan privatisering.

Dette mener vi selv sagt er den forkerte vej at gå, og efter først at have gennemgået, hvad partnerskabet består af og hvem der står bag, vil vi fremsætte vores alternative vision for at løse havmiljøets problemer – en vision der tager udgangspunkt i retten til at leve i sameksistens med naturen, og til lokal økonomisk vækst og fødevareresuverænit.

Privatisering gavner eliten

Global Partnership for Oceans (GPO) er et initiativ,

der proklamerer at gøre op med de miljømæssige såvel som de økonomiske problemer i verdens fiskeri. Samtidigt skal partnerskabet sikre, at fiskerisektoren spiller en afgørende rolle i at bekæmpe fattigdom og sikre økonomisk vækst, særligt i det Globale Syd. 'Framingen' er således en kamp mod overfiskeri af havenes fiskebestande samtidigt med, at fiskeriresourcerne har potentiale til og skal spille en vigtig rolle i at skabe værdi for det øvrige samfund.

Hvor dette måske kan lyde ganske tilforladeligt, har det mundet ud i en giftig cocktail, hvor privatisering og markedsføring af havets ressourcer bliver fremsat, som de eneste tilgængelige værktøjer for regeringer til at forvalte ressourcerne. Det lidt snævre emne om fiskeripolitik og forvaltning af fiskeriresourcerne – altså hvem skal have adgang til dem og på hvilke vilkår – er således hurtigt blevet ét aspekt af det større nyliberale privatiseringstogt på verdens naturressourcer. Dette privatiseringstogt fremføres af flere magtfulde institutioner under 'grøn vækst' og 'bæredygtigheds'-banneret, hvilket var meget tydeligt under Rio +20, hvor GPO's keredeklaration blev lanceret sidste år.

The World Forum of Fisher Peoples (WFFP), der repræsenterer over 10 millioner mennesker fra kystsamfund verden over, har i et nyligt opråb til regeringer verden over netop kritiseret partnerskabet for dette ideologiske fundament.

Privatiseringstogtet operationaliseres igennem GPO'en ved at finansiere omfattende programmer og stille konkrete krav til regeringers fiskeripolitik. Det forventes, at partnerskabet vil rejse halvanden milliard dollars over en fem-årig periode til programmer verden over. Kort sagt indebærer kravene, at fiskeressourcerne skal ejes af private aktører i stedet for staten. Med henvisning til en række lande, som ifølge GPO partnerne har opnået lovende økonomiske og miljømæssige resultater med lignende privatiseringsmodeller, kræves det således at: 'rettigheder' til en bestemt mængde fisk skal tildeles (gratis) til private aktører (ofte virksomheds- eller bådsejere, men ikke besætningen); at rettighederne til fiskene skal være 'omsættelige' (hvilket vil sige at rettighederne kan lejes, købes og sælges) og i praksis gælde permanent.

Med ét skal en forhenværende offentlig ressource altså gives væk til private aktører, som herefter kan handle og spekulere løs med ressourcen, som de nu vil.

Som WFFP klargør gennem en række landeek-

En skummel alliance af stater og andre statslige instanser (herunder Danmark); miljøorganisationer (Verdensnaturfonden og andre økoliberalister) og ikke mindst en række filantropiske fonde, som er knyttet til folk med en direkte interesse i at fremme privatiseringsmodeller

sempler i deres opråb, har denne markedsbaserede forvaltningsmodel en klar socioøkonomisk slag-side. I samtlige lande hvor modellen er introduceret, har det medført omfattende koncentration af ressourcerne på få hænder og katastrofale tab af arbejdspladser – specielt for kystfiskerne. Hvor disse processer selvsagt er en katastrofe i Norden, særligt i denne tid med påtvungen nedskæringer gennem økonomisk chok-doktrin fra EU og skyhøj ungdomsarbejdsledighed, er konsekvenserne i Syd imidlertid endnu værre. Her vil en 'foræring' af havets ressourcer til relativt få private aktører og i sidste instans overvejende virksomheder fra det Globale Nord, føre til hungersnød, migration og øget fattigdom for en stor del af de mere end 100 millioner kystfolk, hvis eksistensgrundlag afhænger af adgang til havets ressourcer.

En skummel alliance

At verdensbanken og partnere kan tromle over kontinenter og oceaner med deres privatiseringstogt under parolen om 'bæredygtig' og 'grøn vækst', skyldes i høj grad at reelle civilsamfundsrepræsentanter og verdens millioner af kystfolk på ingen måde har været inddraget i udformningen af partnerskabet.

For at tage del i beslutningsprocesserne (og ikke mindst få adgang til relevante dokumenter) er det nemlig et krav, at man er 'partner'. Problemet er bare, at man skal skrive under på programmets såkaldte 'Healthy Oceans' deklARATION for at blive en del af inner-cirklen. Healthy Oceans deklARATION blev lanceret under Rio +20 i juni 2012 og er udformet af Verdensbanken selv (formentlig hjulpet godt på vej af amerikanske organisationer og private fonde, der er kendt for deres klare nyliberale dagsorden), men da den står i klar kontrast til kyst- og småfiskeres interesser (retten til at leve i sameksistens med naturen, lokal økonomisk vækst, fødevareresikkerhed osv.), kan folkelige organisationer, der repræsenterer folk i verdens kystsamfund selvsagt ikke underskrive den.

En skummel alliance af stater og andre statslige instanser (herunder Danmark); miljøorganisationer (Verdensnaturfonden og andre økoliberalister) og ikke mindst en række filantropiske fonde, som er knyttet til folk med en direkte interesse i at fremme privatiseringsmodeller (herunder the Walton Foundation – altså familien bag Walmart), har

imidtildt stået på spring for at støtte op om initiativet. Dette har de så gjort over det sidste års tid med ideologisk såvel som økonomisk skyts og voilá: en færdig rammeaftale for GPO'en skal ifølge hjemmesiden være klar over sommeren og en færdig GPO

med konkrete initiativer til projekter rundt omkring i verden skal så lanceres i Holland til 'Global Ocean Action Summit' til september 2013.

Hvor en del af disse aktører, i lyset af de betragtelige indtjeningsmuligheder er helt bevidste om hvilke politikker de er med til at fremme, er det samtidigt tydeligt, at særligt nogle af de statslige aktører blot har ladet sig rive med af de mange flokklere om 'bæredygtighed' og 'grøn vækst' uden at tænke nærmere over konsekvenserne. Den danske regerings ræsonnement omkring tilslutning til programmet baserer sig eksempelvis på:

"... at temaet for Verdensbank-programmet – bæredygtig udnyttelse af oceanernes ressourcer – er en vigtig del af dagsordenen for sikring af en bæredygtig fremtid for alle."

Set i lyset af de omfattende konsekvenser som GPO'en vil få, er dette en skræmmende overfladisk og naiv læsning af de processer, som den danske regering nu også bidrager til at legitimere og omsætte til konkret handling.

Der ER alternativer

Selvom GPO'en slår på, at den kritiske tilstand af verdens fiskebestande skyldes, at ingen tidligere modeller, bortset fra privatiseringsmodellen, har kunnet dæmme op for en nedadgående udvikling i fiskeriet, så er der rent faktisk en masse erfaringer, der peger i en anden retning. Disse står i kontrast til den nyliberale agenda og måske er det derfor de ikke figurerer på Verdensbankens radar.

Overordnet set kan man sige, at alternativet er at fange færre fisk og fange fisk på den rigtige måde, så befolkninger verden over kan mætte deres maver med god og frisk fisk. Og her er det let at pege på, hvad der ikke er den rigtige måde: nemlig at anvende større og større fartøjer, der suger mere og mere brændstof, fordi trawl med en munding på størrelse med en fodboldbane skal slæbes i gennem vandsøjlen, tusinde kilometer fra der hvor fisken skal spises, eller fordi jernkæder pløjes over havbunden og efterlader havbundslandskabet som en ørken.

Det er egentlig også let at pege på, hvad der

er den rigtige måde at fiske på, men inden vi når dertil, er det relevant at reflektere over, hvilket samfund vi gerne vil have fiskeriet skal støtte op om. I en tid hvor arbejdsløsheden, i særdeleshed for den unge generation,

har nået et samfundstruende niveau i flere europæiske lande, må det første, vi skal have ud af fiskeriet, være sikring og udvikling af arbejdspladser. Med forværrede og flere fødevarerkriser verden over, må det også være et krav, at vi skal have god mad på bordet i tilstrækkelige mængder. Ikke mindst af hensyn til vores næste generationer, er omsorgen for naturen nu og i fremtiden også et særligt krav. Hvis verdens befolkninger kan udvikle et fiskeri, der bibeholder lokale arbejdspladser, sikrer en lige fordeling af havenes madkamre, og fremmer et skånsomt fiskeri for nutidige og fremtidens generationer, så kan man alt andet lige antage, at det også vil sikre en solid økonomi.

For et godt, konkret eksempel på den rigtige måde at fiske, tager vi en tur til Sydafrika. Her har Afrika Kontakt og Masifundise i mange år kæmpet for en ny fiskeripolitik, og i 2012 vedtog den sydafrikanske regering den måske mest progressive fiskeripolitik i verden. Først og fremmest fastslås det i politikken, at netop den model som Verdensbanken foreslår, er i strid med landets grundlov og fordelingspolitik og derfor ikke kan tilpasses kystfiskeriet. Fiskeriet anerkendes desuden for dets bidrag og yderligere potentiale for jobskabelse, fødevarerikkerhed, økonomisk udvikling i lokalsamfund. Politikken bygger også på en række principper og målsætninger som alle er i tråd med den universelle menneskerettighedserklæring og Sydafrikas progressive grundlov. Herunder demokratisk forvaltning af havets ressourcer og inddragelse af landets kystsamfund i beslutningsprocesser; bevarelse og udvikling af kulturelle og traditionelle værdier i fiskeriet; retten for landets fiskere til havets ressourcer; og lige rettigheder på tværs af race og køn. Sidstnævnte er i øvrigt fuldstændigt fraværende i GPO'en.

I praksis betyder den Sydafrikanske politik, at landets kystfiskere vil få større andel i det samlede fiskeri, og at der satses mere på skånsomt fiskeri, fødevarerikkerhed og jobskabelse. Desværre er der i Sydafrika, som så mange andre lande, et godt stykke fra lovtæst til implementering – ikke mindst fordi sta-

ten har foræret milliarder væk på grund af et tidlige eksperiment med privatiseringsmodellen.

Vores alliancer

Når alternativerne ikke fremhæves af GPO-partnerne og andre nyliberale organisationer og institutioner hænger det uadskilligt sammen med, at denne alliance kun ønsker én 'sandhed' frem i lyset. Et vigtigt element i privatiseringsdagsordenen er at sikre en altoverskyggende dominans af 'sandheden', som forklædes i alle regnbuens farver med fraser om 'grøn vækst' og 'bæredygtighed'. Dette hjælpes videre på vej af mediernes manglende evne eller interesse i undersøgende journalistik og de kritiske stemmer fremstår således fragmenterede og uden stærk politisk slagkraft.

Men verdens kystfiskere er ikke uden politisk slagkraft. Tværtimod. Den politiske magt ligger i mangfoldigheden, hvilket kampen i Sydafrika er et bevis på. Her organiserede kystfiskerne sig, og efter 10 års kamp fik de en ny politik, der imødekommer deres krav. Med over 10 millioner mennesker bag, er WFFP også en magtfuld medspiller, og sammen med en række solidaritetsorganisationer, andre globale netværk, udviklingsorganisationer, forskningsinstitutioner, og private fonde er der dannet en bred alliance, som kan løfte anti-privatiseringskampagner og -kampe.

WFFP og allierede fortsætter kampen imod Ocean Grabbing, og i de kommende måneder vil der blive sat ekstra fokus på at belyse begrebet og dokumentere de destruktive effekter af nyliberal fiskeripolitik. Dette arbejde gennemføres af WFFP medlemmer og europæiske allierede og vil føde ind i den kommende WFFP kongress, der afvikles i starten af 2014. Der er brug for flere kræfter for at gennemtvinge de systemiske ændringer, der skal til for at gennemtvinge alternativer, så meld dig ind i kampen!

OM SKRIBENTERNE

Mads er politisk formand i Afrika Kontakt. Afrika Kontakt er en solidaritetsbevægelse, der arbejder i solidaritet med folkelige bevægelser i Afrika og støtter disse bevægelser mobilisering og kamp for at sikre sig økonomiske, demokratiske og sociale rettigheder.

Carsten arbejder for den sydafrikanske civilsamfundsorganisation, Masifundise, der til dagligt støtter kystsamfundene i deres kamp mod den kapitalstærke og politiske elite. Masifundise arbejder også internationalt i kampen for kystfiskerens rettigheder til havets resurser.

Begge organisationer tager aktivt del i World Forum of Fisher Peoples kommende kongress i Sydafrika, der bl.a. skal sætte fokus på Ocean-Grabbing blandt WFFPs millioner af medlemmer. Hvis du vil støtte dette arbejde, så skriv til Mads på mads@afrika.dk

“Hver gang de rydder et hus, **besætter vi fem nye**”

Selv om det er ulovligt at besætte huse i Rom, så er Roms besætterbevægelse så stor og taktisk moden, at de politiske myndigheder føler sig tvunget til at anerkende eksistensen og legitimiteten af besættelserne.

Roms besætterbevægelse kæmper først og fremmest for retten til et hjem, men i virkeligheden animerer bevægelsen også en række andre kampe. Besættelserne er sociale eksperimenter, hvor mennesker på tværs af kulturelle baggrunde og trosretninger lever sammen og kæmper en fælles kamp for en garanteret indkomst, fri bevægelighed og lige adgang til fælles goder. Dertil hører også kampen imod grænser, racisme, fascisme og andre diskriminerende mekanismer, som karakteriserer det samfund, besættelserne befinder sig i og som de mærker på egen krop.

I Rom tvinger boligspekulation og gentrificering tusindvis af mennesker ud på gaden, fordi de ikke har råd til at betale den stigende husleje, og fordi de bliver udsat for boligracisme. Samtidig er spekulation også årsagen til, at der står så mange tomme bygninger rundt omkring i byen.

"Det er et paradoks, at man har problemet og løsningen samme sted" fortæller Luigi, som er besætter fra det venstredradikale miljø i Rom og medforfatter af rapporten "Inventare L'abitare" - en omfattende forskningsrapport, der analyserer besættelserne i Rom.

Et hjem er en menneskeret

Kampen om huset, "la lotta per la casa" og retten til et hjem, "il diritto dell'abitare", er først og fremmest en folkelig kamp om retten til et tag over hovedet.

Ud fra en dansk erfaring kan det undre, at ulovlige besættelser har så megen legitimitet blandt almindelige mennesker. Ifølge Luigi er det ikke nogen udfordring at vinde legitimitet, fordi almindelige mennesker i Rom allerede har erfaret besættelserne som en reel løsning på boligproblemerne i Rom. Luigi oplever, at:

"Jo mere den økonomiske krise mærkes på kroppen, jo større bliver den folkelige opbakning om besættelserne."

Udfordringen er at få de politiske myndigheder til at anerkende boligproblematikken, besættelsernes eksistens og at imødekomme besættelernes krav, som er 1) flere "case popolari", dvs. almennyttige boliger, og 2) "auto-recupero", dvs. lovliggørelse og økonomisk støtte til de projekter, som besættelernes allerede har gang i, som går ud på at gen-

bruge, ombygge og renovere de besatte bygninger.

En mangfoldig besætterbevægelse

Roms besættere har meget forskellige baggrunde; der er arbejdsløse højtuddannede, migranter, italienerne, venstrefløjssradikale, studerende og andre mennesker, der befinder sig i prækære situationer.

Bevægelsen har rødder tilbage til det økonomiske boom i 1960'erne. Kombinationen mellem et voksende antal tomme byggerier og en italiensk arbejderklasse, hvoraf en stor del stadig boede i "baraccopoli", (en slags shantytown) samt fødslen af den autonome italienske arbejderbevægelse, resulterede i de første organiserede besættelser i Rom. Historisk er det således den italienske arbejderklasse, som har været kernen i Roms besætterbevægelse. Det seneste årti har situationen dog været en anden. I dag er en betydelig andel af Roms besættere nemlig migranter.

"Migranterne er de mest socialt udsatte mennesker i Italien i dag. De bliver udsat for statsracisme i et samfund, som ikke har noget velfærdssystem eller nogen form for integrationspolitik. De bliver tvunget til at indordne sig under udnyttende arbejdsforhold og har høje udgifter til regninger for at holde deres papirer i orden", forklarer Luigi.

Alligevel er det ofte migranterne, der er de modigste besættere. De tør tage større chancer på trods af, at det giver problemer med myndighederne. Dette er muligvis fordi migranterne i forvejen er underlagt så megen kontrol og chikane af politiet, og derfor finder styrke i fællesskabet der skabes i forbindelse med besættelser. Luigi forklarer, at:

"Det er en måde at undergrave

og sætte sig ud over den daglige diskrimination, som de oplever."

Luigi fortæller, at bevægelsen dog de seneste 2-3 år har oplevet et betydeligt "comeback" blandt arbejdsløse italienerne.

"Endda fascisterne har startet en reaktionær og racistisk besætterbevægelse, som kæmper for "italienernes" ret til bolig før migranternes ret", fortæller Luigi, som også forsikrer os om, at den fascistiske besætterbevægelse er betydeligt svagere end venstrefløjens besætterbevægelse.

Politik og taktik

Når det kommer til den politiske og ideologiske tilgang til kampen, siger Luigi, at han selv tilhører den mere autonome fraktion af bevægelsen, som ikke anerkender byrådsrepræsentationen, men at der også er fraktioner af bevægelsen, som er knyttet til fagbevægelserne, og at enkelte dele af bevægelsen engagerer sig i partipolitik. Så indenfor dette brede spektrum af ideologiske arbejdsmåder bliver der indgået forskellige slags forhandlinger med de politiske myndigheder.

Når det kommer til taktik, så er det ifølge Luigi i første omgang vigtigt at være mange mennesker for at lave en succesfuld besættelse og være gode til at ud tænke og bygge blokader og barrikader, så et eventuelt rydningsforsøg er besværligt.

Det sidste år, har man forsøgt sig med en besættelsestaktik, hvor man har lavet nogle besættelsesbølger med mange samtidige besættelser i forskellige dele af byen. Under tegnede var for eksempel til stede, da man i april 2013, lavede 15 besættelser samtidig. Hundrevis af mennesker, børn, unge og gamle, migranter, studerende, og venstrefløjssradikale, brugte her kreative midler for at undgå rydning. Brandslanger, som sprøjtede vand udover

gaden, sang og kampråb, samt besættere, der klatrede op på taget.

Taktikken er også at vise myndighederne, at det mest fornuftige, de kan gøre, er at acceptere og anerkende besættelserne og imødekomme besætternes krav.

"Praksis er, at hvis de skubber os ud på gaden, så finder de os på deres tag. Hver gang de rydder et hus, besætter vi fem nye", fortæller Luigi, som siger, at med en sådan en politik bliver bevægelsen kun stærkere. På den måde pres-

ses de politiske myndigheder til at anerkende, at besættelserne eksisterer, og at de ikke bare kan forsvinde.

De politiske myndigheder og besættelserne

Roms besættere er almindelige mennesker, der er pressede og har et reelt behov, som de kæmper for. De kæmper for et tag over hovedet, samt et bedre og mere værdigt liv til sig selv og sine familier. Luigi, som også har erfaring fra besætterkulturer i andre

lande, forklarer:

"Når det kun er en gruppe unge venstrefløjsradikale, der besætter et hus, er det en nem opgave for politiet, fordi sådan en gruppe er nem at kriminalisere. Der bruger politiet gerne tåregas og vold. Men når de får til opgave at rydde en bygning, som i høj grad er besat af hjemløse familier med børn, så er det noget helt andet."

Myndighederne ved altså ikke helt, hvad de skal stille op med besættelserne og vælger tit at ignorere besættelserne, fordi de oplever, at rydningerne skaber mere uro. Luigi uddyber:

"Hvis du rydder tusindvis af mennesker og sætter dem på gaden, så har du i stedet tusindvis af vrede mennesker på gaden. Så selv om besættelserne bliver kriminaliserede til at være overtrædelser af den offentlige ro og orden, så befinder myndighederne sig i den paradoksale situation, at det først er, når de sætter os på gaden, at de virkelig får forstyrrelse af den offentlige ro og orden."

Derfor er det almindelig procedure, at besætterbevægelsen selv opsøger de politiske myndigheder, hvor de lægger pres på og kræver at få anerkendt eksistensen af besættelserne ved at tvinge dem til at registrere de besatte adresser. Ligeledes møder besættelserne talstærkt op når Roms byråd er i gang med at lave årsbudget.

"Vi tager derhen og blokerer møderne indtil de laver en plan for at finansiere almene boligbyggerier. Kravet er at få anerkendt boligproblemet som en realitet, der kræver akut opmærk-

ITALIENSKE FRISTEDSBESÆTTELSE

Besætterbevægelsen i Rom er kompleks. Undertegnede, har i denne artikel valgt at fokusere på den mere folkelige dimension af bevægelsen, som er organiseret omkring kampen for et hus og retten til et hjem. Men der er også andre sider til Roms besætterbevægelse. Fænomenet "Centro Sociale Occupato Autogestito" (CSOA), direkte omsat til "selvforvaltende besat socialt center", er også historisk knyttet til den autonome bevægelse i Italien. "Centri sociali" fungerer primært som, det vi i Danmark kender som fristeder. De er kollektivt brugerstyrede steder. Der holdes politiske møder, der laves ikke-kommercielle musik, politisk kunst, og tea-

ter. Der dyrkes sport med politisk attitude og der laves kultur-politiske events. Selv om "centro sociale" siden 1970'erne har været et venstrefløjsfænomen, så er fascisterne indenfor det sidste årti begyndt at imitere konceptet. Den fascistiske besætterbevægelse hedder Casapound og er opkaldt efter det allerførste og mest kendte fascistiske "centro sociale" i Rom.

Venstreradikale Centri Sociali i Rom
CSOA Forte Prenestino
www.forteprenestino.net
LOA Acrobax Project
www.acrobax.org

I artiklen har undertegnede bevidst valgt at bruge ordet migranter frem for immigranter. Dette kommer af, at ordet immigranter forudsætter en verden med landegrænser. Ved at bruge ordet migranter i stedet for immigranter ønsker undertegnede derfor sprogligt at undergrave et verdensbillede med landegrænser.

somhed, og de ved godt, at de bliver nødt til at handle på vores krav. For når du har 10.000 mennesker, som bor under disse omstændigheder, så er du tvunget til at anerkende dem. Hvis ikke de lytter, så bruger vi vores kreativitet: vi blokerer deres vandforsyning, afbryder deres elektricitet. Vi blokerer deres arbejdsplads og besætter tagene på deres kontorbygninger”, forklarer Luigi.

Besætterbevægelsens tilknytning til andre sociale kampe

”Det, at besætte, handler også om at genvinde lidt indkomst, fordi når du bor besat, betaler du ikke længere husleje, så på den måde erobrer du noget velfærd i et land, hvor der ikke eksisterer et velfærdssystem”, siger Luigi og tilføjer, at besættelserne også automatisk bliver et socialt eksperiment, hvor marginaliserede mennesker på tværs af forskellige kulturelle baggrunde og trosretninger bor sammen:

”Besættelser fungerer egentlig som et frø, hvorfra en anden måde at leve på får lov til at spire, og hvor grænser og separation mellem mennesker ikke får lov til at eksistere.”

Det, at besætterbevægelsen er tæt knyttet til den radikale venstrefløj og den antifascistiske kamp, samtidig med at en stor del af besættelserne er migranter og ofte ofre for fascistiske tendenser i samfundet, gør, at besætterbevægelsen naturligt medfører en antiracistisk kamp og en kamp for et samfund uden diskrimination.

Når mennesker, der har været ofre for ekstrem undertrykkelse og diskrimination finder sammen, så begynder en bevidstgørelse af deres position i samfundet, og der skabes et rum, hvor angsten bliver bearbejdet, og hvor man finder styrke til at skabe et mere værdigt liv for sin familie. I den proces oparbejdes der også overskud til at organisere sig imod diskriminationen. Luigi fortæller, at:

”Antifascistisk arbejde ikke kun er for militante aktivister. Vi kæmper imod alle former for racisme, fascisme og diskrimination, og når vi har problemer med fascistiske, så mobiliseres alle besættelserne. Det antifascistiske arbejde er for mange af disse mennesker en måde at slippe af med angsten, som mange har fået ind under huden af at leve alene på gaden. Vi ser fx arabiske kvinder, som konfronterer politiet med utrolig modighed.”

I Italien er ens boligstatus alfa og omega. Som migrant mister du alle dine rettigheder, hvis du mister din lejekontrakt. Derfor er mange af besættelserne udvisningstruede, og det sker tit, at besættelser bliver kontrolleret af politiet. Dette medfører ofte, at de på grund af mangel på papirer bliver sendt i de såkaldte centre for identifikation og udvisning (Centri di Identificazione ed Espulsione, CIE), som er en slags koncentrationslejre for migranter.

Besætterbevægelsen beskæftiger sig derfor også med kampen imod udvisninger, og er meget optaget af solidaritetsarbejde.

En stor og stærk besætterbevægelse betyder nemlig også et stort og stærkt solidaritetsnetværk for dem, som kommer i klemme i systemet, hvad enten det er fordi, de mangler papirer eller fordi de har vist modstand til en demonstration eller en rydning. Luigi, understreger, at det er ikke nogen dans på roser, at være besætter i Rom.

”Mange af os har sigtelsler, retsforfølgelser, og nogle af os har siddet i fængsel, og der er konstante forsøg på at kriminalisere os. (...) Men det skræmmer os ikke. De kan arrestere nogle af os, men det er umuligt at arrestere os alle sammen.”

Også den italienske ”occupy bølge”, anti-nedskæringsbevægelsen og kampen for fælles goder er naturlige forlængelser af besætterbevægelsens kamp om retten til et værdigt liv. For manges vedkommende starter de med at besætte for at tilfredsstille en grundlæggende menneskelig nødvendighed (tag over hovedet), men i virkeligheden er det for mange bare starten på en politiserende proces, som kommer til at præge alle dimensioner af deres liv.

Luigi er et pseudonym, hvis rigtige navn er redaktionen bekendt.

MERE OM ROMS BESÆTTERKAMP

Coordinamento Cittadino di lotta per la casa
www.coordinamento.info

(Her finder du også forskningsrapporten ”Inventare L’abitare” online)

Den belejlige krig

De nordlige delstater i Nigeria befinder sig i undtagelsestilstand, og det ligner en gentagelse af historien fra 1990 blot med omvendt fortegn. Dengang indførte den daværende militærjunta undtagelsestilstand i Sydnigeria for at bekæmpe oprørsgrupperne, der truede oliehandlen i Niger-deltaet. Undtagelsestilstand gav intet andet resultat, end at splitte befolkningen yderligere over den religions-politiske skillelinje mellem den muslimske befolkning i Nord og den kristne befolkning i Syd.

AF KRISTIAN LAURSEN

Den 14. maj 2013 erklærede Nigerias præsident Goodluck Jonathan undtagelsestilstand i landets nordøstlige delstater Borno, Yobe og Adamawa. Det officielle formål er, at knuse den islamiske oprørsgruppe Boko Haram, der siden 2009 har ført væbnet kamp mod den føderale regering. Boko Haram eksisterer i mange afskygninger i verdens medier og politik, men den almindelige konsensus synes at være, at Boko Haram er en radikal islamisk gruppe, der begyndte en terrorkampagne som hævn for, at nigerianske sikkerhedsstyrker havde dræbt den åndelige leder af gruppen.

Selvtægt og civile ofre

Kampene i forbindelse med undtagelsestilstanden har været voldsomme. Militæret indsatte jagerfly, og den 17. maj beskød de områder i Borno med artilleri. 21 mennesker meldes dræbt og ifølge regeringskilder er militæroperationerne en stor succes med mange tilfangetagne Boko Haram-medlemmer. Samtidig går selvtægtsgrupper rundt i delstatshovedstaden Maiduguri og tilfangetager mistænkte Boko Haram-medlemmer og overdrager dem til militæret. Den 8. juni blev otte mennesker fundet skuddræbt i en grøft i Maiduguri. Militæret påstår, at de var Boko Haram-medlemmer, der blev dræbt, da de forsøgte at flygte.

Senest kom det til blodige sammenstød mellem mistænkte medlemmer af Boko Haram og sikkerhedsstyrker fra den såkaldte Joint Taskforce langs

grænsen til Tchad. Al Jazeera fortæller, at omkring 200 civile blev dræbt i krydsilden, hvilket dog benægtes af militære kilder og af præsidentkontoret, som under hele konflikten har optrådt ubeslutsomt.

En vægelsindet præsident

I marts 2013 foreslog Sultan Muhammadu Sa'ad Abubakar, den åndelige leder for Nigerias muslimer, at alle medlemmer af Boko Haram-gruppen skulle tilbydes amnesti for at gøre en ende på den igangværende konflikt. Præsidenten afslog som udgangspunkt forslaget med begrundelsen, at man ikke kan lave aftaler med en gruppe, der opererer som spøgelse i det skjulte. Men i

positivt tiltag, meget lig den amnesti der blev tilbudt til den sydlige (og kristne) oprørsgruppe MEND tilbage i 2009.

Nogle måneder senere floredede der rygter i dagbladene om, at regeringen var på nippet til at indføre undtagelsestilstand i de nordøstlige delstater Borno, Yobe og Adamawa. Rygterne blev blankt afvist af præsident Jonathan. Men igen vendte han på en tallerken, og 14. maj indførte han alligevel undtagelsestilstanden med den begrundelse, at Boko Haram skulle have taget kontrol over området omkring Tchad-søen. Det er ikke første gang man indfører undtagelsestilstand, men det er første gang, at man indsætter så mange

OM NIGERIA

Med en befolkning på omkring 170 millioner, er Nigeria et af Afrikas største lande. En ud af 6 afrikanere bor i Nigeria. Nigeria omfatter over 250 etniske grupper, men de største grupper er Hausa, Fulani, Yoruba, og Igbo, der sammen udgør 63 % af befolkningen. Derudover er Nigeria det ledende medlem af organisationen ECOWAS, en sammenslutning af vestafrikanske stater i økonomisk og sikkerhedspolitisk samarbejde. Landet har været uafhængigt fra Storbritannien siden 1960. Militærjuntaer har domineret landet fra 1966 til 1999, dog med en lille undtagelse fra 1979 til 1984, hvor juntalederen general Olusegun Obasanjo overdrog magten til et civil styre. I 1999 blev den pensionerede Obasanjo valgt som præsident, da militæret på ny opgav magten.

begyndelsen af april skiftede han mening og nedsatte en kommission, der skulle forholde sig til forslaget. Ideen om amnesti har givet anledning til hidsig debat i Nigeria, især omkring skillelinjen mellem Nord- og Sydnigeria. Det var også primært i det muslimske Nord, at forslaget blev set som et

soldater, og den senere tids sammenstød mellem regeringstroppe og oprørere viser, at man er villig til at sætte hårdt mod hårdt.

Men hvem er det egentlig de kæmper imod?

Boko Harams navn begyndte særligt at dukke op i 2010 i forbin-

delse med en række politiske drab på medlemmer af det nordnigerianske og overvejende muslimske oppositionsparti All Nigeria Peoples Party. Senere blev Boko Haram mistænkt for at have stået bag et firedobbelt drab i en butik i Borno-delstaten. Efter det omdiskuterede valg i 2011, hvor Goodluck Jonathan vandt præsidentposten, blev gruppen sat i forbindelse med en række dødelige bombeangreb rundt omkring i landet. Et af de angreb, der fangede udlandets opmærksomhed, var bilbombeangrebet mod FN-hovedkvarteret i Nigerias hovedstad Abuja. Folk der hævdede at repræsentere Boko Haram ringede til mediernes og påtog sig skylden for de fleste af disse angreb. De følgende måneder blev bombeterroren oprappet, og

2012 var præget af mange bil- og selvmordsbombeangreb, særligt mod kristne kirker.

Boko Haram er ikke en beskyttet titel

Angrebene er utvivlsomt ideologisk motiveret, men om det vitterligt er Boko Haram, som står bag er uvist. Civile og religiøse ledere i Nigeria påpeger ofte, at konflikten ikke er så enkel som mediernes gør den til. Nigeria er et land, der stadig lider af følgerne fra både kolonitiden og den efterfølgende borgerkrig (1967-70), og det kommer nogle gange til udtryk i grusomme etniske stridigheder. Særligt de der har hjemmøgt byen Jos bliver ofte vidererapporteret i udlandet som religiøse stridigheder mellem muslimer og kristne.

Men i Jos handler det mere om en etnisk strid mellem Fulani- og Birom-folket.

Ligeledes er mange af de forbrydelser, der har været tilskrevet Boko Haram, begået af grupper eller individer, der blot har benyttet gruppens navn. I 2011 kunne nigerianske myndigheder afsløre, at kriminelle grupper, deriblandt kristne, har benyttet Boko Harams navn til at true og afpresse. I det nordlige Nigeria har en delstatsguvernør betalt folk, der påstod at være fra Boko Haram, for at begå politiske mord. Og senere blev otte kristne arresteret i forsøget på at bombe en kristen kirke.

En stor afledningsmanøvre

Regeringen har i maj proklameret, at de vil tilbageholde de midler og finanser, der tilhører de tre delstater omfattet af undtagelsestilstanden. Dette har fået jurister og parlamentsmedlemmer i hovedstaden til at kalde forslaget forfatningsstridigt. Men at holde fast i billedet af en stor og velorganiseret indre fjende betyder, at militæret har opnået øgede beføjelser. Nigerias i forvejen store militærbudget forventes at stige med 22% hvert år de næste par år. Samtidig kan konflikten bruges indenrigspolitisk til at fjerne fokus fra flere pinlige sager. Læ-

PRÆSIDENT GOODLUCK JONATHAN

Daværende vicepræsident Goodluck Jonathan overtog præsidentposten efter siddende Præsident Umaru Yar'Adua (der var Fulani-muslim og fra det nordlige Nigeria) døde 5. maj 2010.

Han er leder af det borgerlige People's Democratic Party, et parti der står ret stærkt føderalt. Goodluck Jonathan stammer selv fra det sydlige Nigeria og er kristen. Under præsidentvalget i 2011 sejrede han med 58% af stemmerne.

terne i landet står klar til at gå i strejke pga. regeringens manglende vilje til at leve op til de indgåede overenskomster. Konflikten kan også kamufflere præsidentens forgæves forsøg på at reformere landets ineffektive energisektor, hvor forretningsfolk og embedsmænd over et årti har bortsvindlet omkring 100 milliarder dollars.

Vilkårlige anholdelser

Tilbage i det nordlige Nigeria lever befolkningen i frygt for de sikkerhedsstyrker, der officielt er der for at beskytte dem. Den nigerianske hærs overgreb mod befolkningen er veldokumenteret, og indbyggernes frygt synes begrundet. Flygtninge fortæller, at det kan betyde en øjeblikkelig dødsdom, hvis soldater ser, at man bærer en kaffetan. I Maiduguri, hovedstaden i Borno-delstaten, er der indført massearrestationer, og vidner beretter om, at folk flygter fra deres hjem. Skolerne er lukket, fordi forældrene frygter at sende deres børn ud alene. De fleste mennesker, der bliver tilbageholdt som Boko Haram-mistænkte, får ikke at vide, hvorfor de er arresteret, og de får ikke adgang til juridisk bistand. Siden 2009 er det meget få af mange tusinde tilbageholdte, der overhovedet bliver

bragt for en dommer.

Goodluck i 2015

I 2015 går Nigeria til valg igen, og Goodluck Jonathan ønsker at genopstille for tredje gang. Oppositionen anklager ham for forfatningsbrud, da man i Nigeria højst kan sidde i to præsidentperioder. Både nigerianske og udenlandske kritikere advarer om, at militæroperationen i Nordnigeria risikerer at skabe en dybere kløft blandt det nigerianske folk, som i forvejen er en dybt splittet befolkning. Selvom de fleste nigerianere er fattige, så er situationen i det nordlige Nigeria sværest. Og de seneste par år er forskellen mellem Nord og Syd

også vokset betydeligt.

Politikere fra nord advarer om, at hvis Goodluck Jonathan og hans parti går videre med ønsket om en ny embedsperiode, kan det i yderste tilfælde resultere i et nationalt sammenbrud og en nordlig løsrivelse. Dette ikke helt utænkelige scenarie kunne få stor betydning for Vestafrika og særligt ECOWAS.

I mellemtiden fortsætter kamphandlingerne i Nord. Militæret har først i weekenden den 8. juni tilladt pressefolk at besøge kampområderne, men adgang til lighthouse og hospitaler er stadig forbudt. De mere vidtrækkende konsekvenser af militærets fremfærd er derfor endnu ukendte.

OPPOSITIONEN

Oppositionen i Nigeria omfatter partierne Congress for Progressive Change (CPC), Action Congress of Nigeria (ACN), og All Nigeria Peoples Party. I februar i år samlede de sig i en koalition af oppositionspartier kaldet APC eller All Progressives Congress. De er overvejende konservative. Den mest succesfulde oppositionskandidat er Muhammadu Buhari,

en tidligere militærmand og Fulani-muslim fra det nordlige Nigeria. Under præsidentvalget i 2011 fik Buhari (CPC) 31% af stemmerne, primært fra nord. Nuhu Ribadu fra ACN fik ved samme lejlighed 5%.

BOGOMTALE

Marx

– de 12 bud

AF: MORTEN RANUM

Marx genopfindes med faste mellemrum. Det synes at være et fast ritual. Marxismens udvikling er fuld af eksempler. I de seneste årtier har der lydt et opråb fra unge studerende. Når de starter på universitetet savner de Marx.

For mange andre kan det forekomme hult at citere det samme motto, men alle skal have lov til at have en anledning. Indrømmet – jeg har selv råbt og skreget på Marx i samme situation og fået rigtig meget ud af netop det.

Kapitlerne

Bogen består af 12 kapitler. Kapitlerne beskriver og forklarer og fortolker forskellige udgaver af marxismen og Marx. Lykkeligvis er der ingen konklusion, men bogen nøjes med at lægge de forskellige marxismers frem. En del af kapitlerne er skrevet af ældre herrer, vi kender som eksperter på netop de sider af Marx, som de skriver om i bogen. Hans-Jørgen Schanz om kapitallogik, Lars-Henrik Schmidt om Althusser, Curt Sørensen om Gramsci – er der overhovedet andre – og no surprise Steen Nepper Larsen om Adorno. De har fået selskab af yngre kolleger. Bogen er overraskende og imponerende sammenhængende og helstøbt. Stor cadeau til forlaget og redaktøren. Meget få antologier er så læseværdige som denne. Den indgår i en serie om kritisk teori. Forhåbentlig vil forlaget fortsætte såvel stil som niveau.

Læserne

Til den uindviede læser; bered dig på mange referencer. Du bør derfor være supermotiveret. Til gengæld er der meget godt stof at hente, som forhåbentlig vil drage dig mod de mange værker. De vil mærke dig for livet og blive gode kammerater. Med tiden vil du slet ikke kunne genkende dig selv uden dem. For de modne læsere vil det være en behagelig genopfriskning.

Kulturen

Peer Møller Christensen skriver om Mao Zedongs indflydelse på marxismens udvikling. Mange i vesten vil måske få det galt i halsen – overhovedet at tale om Maos bidrag, fordi Kina er blevet identisk med brud på menneskerettighederne.

Mao punkterer den forestilling, at det udelukkende er industriarbejderklassen, som kan være den samfundsforandrende kraft.

Derudover tænker Mao kulturen med og angriber fokus på stat og parti. Begge dele mislykkedes desværre i praksis, men hvis man vil bruge marxistisk tænkning til noget, bliver man nød til at adskille tænkningen fra de politiske systemer, som bygger på marxisme. I dag forekommer det måske trivielt og helt naturligt, at kulturen og organisering af hverdagen skal medtænkes, hvis samfundet skal ændres. Den selvfølgelig, hvormed vi tænker på kultur og forandring, kan tilskrives Mao og Kulturrevolutionen. Mao havde også en stærk opmærksomhed rettet mod, hvordan staten skulle dø bort efter revolutionen. Noget som bekendt heller ikke lykkedes.

Kritisk teori

En væsentlig del af bogen handler om kritisk teori. Når kritisk teori er så grundigt repræsenteret, kan det undre, at Ernst Bloch ikke har fået sit eget kapitel. Bloch nævnes kun få steder ved navn, og der refereres til hovedværket "Håbets Princip" i kapitlet om Herbert Marcuse. Det ville have givet mere mening, hvis der havde været en redegørelse for Blochs forståelse af håb. Så ville det utopiske element hos Marcuse stå mere klart. Blochs store fortjeneste er at gøre utopi til et konkret begreb. Menneskets håb og dagdrømme bliver hos Bloch et drive i forandring af samfundet.

Udeladelsen af Bloch sker måske fordi Bloch-eksperter på århusiansk jord, Hans Jørgen Thomsen er død, men man kunne have ladet Michael Haldrup på RUC skrive om Bloch. En anden grund kan være, at Bloch ofte ikke er blevet betragtet som marxist – ligesom i øvrigt Walter Benjamin.

Kapitallogik

Især i Danmark har kapitallogikken altid været meget omstridt, fordi den har haft stor indflydelse i universitetsmiljøerne, ikke kun i Århus men også på RUC. Hans-Jørgen Schanz som skriver om kapitallogik i bogen er nærmest blevet identisk med kapitallogikken i Danmark. Derfor har han også fået rygterne af at være doktrinær og firkantet. Det er egentlig ikke rimeligt, da netop Schanz har bestræbt sig på at definere (begrænse) Marx' økonomikritiske

teoris gyldighedsområde under den berygtede titel "Til rekonstruktionen af kritikken af den politiske økonomis omfangslogiske status". I dag kan sætningens kompleksitet og længde virke overvældende og overdrevet kompakt, men i tiden var det ikke særegent. Kapitallogikken brød sammen netop fordi Schanz' anbefalinger om gyldighed ikke blev respekteret. Sammenbruddet var for nogle så alvorligt, at de ikke var i stand til at skrive i flere årtier. Det gjaldt dog ikke Schanz.

Anbefaling

Bogen er ikke kun en interessant og velskrevet indføring i marxismen i det 20. århundrede, men den byder også på en vigtig forståelse af det 20. århundredes historie. Samfundsudvikling og marxisme er i perioden snævert forbundne.

Mange har været af den opfattelse, at marxismen mistede autoritet, fordi den reelt eksisterende såkaldte socialisme i øst brød sammen. Måske holder det sig anderledes: Legitimiteten af marxistisk teori gik i opløsning pga. en meget rigid og vulgær fortolkning af marxismen og økonomikritikkens gyldighedsområde. Det gik galt, fordi marxismen partout skulle bruges til at forklare alle dele af menneskets liv.

Det var ikke kun marxismens problem. Det 20. århundrede byggede på forestillingen om enhed, de lange linjer, storhed – og altså forfald. Siden har vi måttet opgave den slags arrogance. Dermed gives der plads til mere anarkistiske elementer i marxismen, som fx Benjamin.

For en diskussion af nutidens og fremtidens marxisme henvises til en anden bog i serien Kritisk Teori, Magt og Modstand, udgivet sidste år og anmeldt i Gaia 73. Det er en introduktion til Michael Hardt og Antonio Negri. De argumenterer for en mere anti-autoritær marxisme, der nok først er blevet mulig i det 21. århundrede.

Marxismen efter Marx - tolv strømninger i det 20. århundrede

Nicolas Weis Damkjær, Mathias Hein Jessen, Eva Krause Jørgensen m.fl. (red.)

Forlaget Frydenlund, 2013

Nye ansigter i Internationalt Forum

Vi har fået ny landssekretær samt oprettet en ny stilling som oplysningssekretær for at styrke vores aktiviteter rundt om i landet.

Ny oplysningssekretær

Ronja Funk Duer Larsen

23 år og fra København

Starter som oplysningssekretær til august

Kontakt:
oplysning@internationaltforum.dk

Hvad har været din vej til internationalt solidaritetsarbejde?

I gymnasiet mødte jeg nogle piger som slusede mig ind i Operation Dagsværk og der har jeg haft nogle fantastiske år, hvor jeg specielt har arbejdet meget med Zimbabwe og Burma. På det Fri Gymnasium blev der fremsat krav om at abonnere på Gaia, og på den måde lærte jeg IF at kende. Senere læste jeg Naturressourcer på Københavns Universitet – det var spændende, men det handlede mere om fysik end om en retfærdig fordeling af jordens ressourcer. På studiet rendte jeg ind i folk fra den nyopstartede IF-gruppe, Grøn Solidaritet, som netop udfyldte et rum som manglede på både universitetet og i IF.

Hvorfor valgte du at arbejde politisk i netop Internationalt Forum?

Det faldt mig egentlig meget naturligt. Jeg har altid syntes at udviklingsarbejde er enormt spændende, men jeg har manglet en kritisk diskussion af internationalt arbejde, og den har jeg fundet i IF. Det tiltaler mig at IF definerer sig ideologisk som anti-imperialistisk bevægelse, og det virker som en organisation med stor viden og med mange seje mennesker som tager solidaritetsarbejdet seriøst.

Hvilke forhåbninger har du ift. IF's arbejde i fremtiden?

Jeg søgte stillingen som oplysningssekretær, fordi projektet lød helt vildt spændende. Som sagt er IF en organisation med mange gode aktiviteter og med vigtige historier at fortælle, og det skal vi bare blive bedre til at formidle. IF skal være en organisation, som det er fedt at være aktiv i – uanset om man bor på Vesterbro i København eller Vesterbro i Aalborg.

Ny landssektretær

Marie Hagensen

25 år og fra Roskilde

Har været ansat som
landssektretær siden maj

Kontakt
info@internationaltforum.dk

Hvad har været din vej til internationalt solidaritetsarbejde?

Jeg er vokset op i et hjem med globalt udsyn og derfra kommer nok min grundforståelse for samfundspolitik. Men interessen for det internationale fandt jeg specielt, da jeg gik på højskole i Egå som 17-årig, hvorefter jeg rejste til Mellemamerika. Senere mødte jeg gode folk fra International Peace Observatory, og gik ind i ledsagerarbejdet og har siden rejst meget i specielt Colombia. Og så var jeg ligesom fanget i soli-supperdasen.

Hvorfor valgte du at arbejde politisk i netop Internationalt Forum?

I IPO handlede det ikke om at hjælpe bønderne, men om at samarbejde med dem. Vi var der, fordi de bad os om det, og der lærte jeg, at solidariteten virker i kraft af internationalt samarbejde. Det er en tanke, som jeg også oplever er en grundsten i IF. Og så er det jo den sejeste internationalistiske bevægelse i Danmark!

Hvilke forhåbninger har du ift. IF's arbejde i fremtiden?

Da jeg flyttede til Svendborg havde jeg illusioner om at komme til en rød landsdel, men jeg fandt mest baghave-socialisme! Lidt efter lidt fik vi dog samlet nogle gode folk og har nu en stærk IF-gruppe der. Det samme er sket i Århus. Der ligger enormt meget viden, erfaring og kræfter i IF, og det potentiale synes jeg vi skal blive bedre til at nå bredt ud med. Det er jo også derfor vi nu har ansat en oplysningssektretær, og hende ser jeg frem til at arbejde sammen med.

Solidaritet
over grænser
mellem oprør

Bliv medlem for 100 kr.

www.internationaltforum.dk/blivmedlem

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

POST

B

PP DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

